24ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 6474 — 26 ԱՊՐԻԼ 1907 — ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ 26 ՐԻՊԻ-ԻԻ-ԷՎ.Վ.Է. 1325 — 9 MAI 1907 — 24me année № 6474

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
"ԱՐԵՒԵԼՔ« ՕՐԱԹԵՐԹԻ
Կ. ՊՈԼԻՍ, ԳԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. ՊՈԼՍՈՑ ՀԱՄԱՐ 80 Գրս.
ԳԱՒԱՌՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 108 »
ՕՏԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ 25 Ֆրք.
ԹՂԹԱԿՑՈՒԹԵԱՆ ԴԱՒԱՆԵՔԸ ՄԵՐ ՎՐԱՑ
20 հատ 1 դրուագոց փուլ
1 ամսեայ հատուով կ'ընդունուի

10 ՓԱՐԱ

Արեւելք

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

اره ولك
دريجه ده غلط اره ولك غزته سي اداره خانه سي

DIRECTION
DU JOURNAL ARMÉNIEN
"ARÉVELK"
CONSTANTINOPLE - GALATA

10 PARAS

ԳԻՏՈՒԹԻՒՆԸ ՌԱՄԻԿԻՆ ՄԷՋ

ԲՆԱՏՈՀՄԻԿ ՌԱՄԿԱԼԵԶՈՒ

Ա.

Մարդկային միաքն ինքզինք բացատրելու համար պէտք ունեցած ու հնարած է լեզուները իր բնական հնչումներուն չարժմարելութեան վրայ ձեւելով։ Ես այդ լեզուն կազմած է Մայրենի Բարբառն ա՛յն ժողովուրդին որմէ խօսուած է։ Սակայն մարդը տակաւ պէտք ունեցած է նաեւ ընտանեկան ուրոյն լեզուի մը, իր մայրենի բարբառէն առնուած։ Մարդը կրնար պէտքն զգալ այդ տեսակ լեզուի մը, օբինակի համար, երբ փոքրերու ներկայութեանն հարկ ըլլար քան մը հասկնալ ուրիշ տարեկից անձի մը։ Կամ անհրաժեշտօրէն կարեւոր էր իրեն՝ իր խօսած բո՛ւն ընդհանրական լեզուէն տարբեր լեզո՛ւ մըն ալ իր միաքը բացատրելու կարողութիւնը։ Այս առանձին առուելութեան պէտքն զգալի կրնար ըլլալ թէ՛ ընտանեկան չրջանակի մէջ և թէ գործնական կեանքի ասպարէզին վրայ։

Եւ ահա այս բնական պահանջին ու պէտքին վրայ տեղեկութիւն է ընտանեկան բարբառ մը, ամէն ազգի ու լեզուի մէջ։

Գիտութիւնն ուրեմն իր զարգացած չրջանէն հանելէ չա՛տ առաջ ողջունած է գիւտը մարդկային մտքին այս նոր կարողութեանը։ Փոխադարձաբար ռամիկն ալ չատ կանուխէն զգացած է պէտքն այդ տեսակ գիտութեան մը, և մինչ մանելով անուն ժողովուրդի ներքին խաւերուն մէջ՝ կը գտնենք հոն կազմակերպուած վաղեմաւոր լեզու մը իբր միջոց առանին խօսակցութեան։ Ուշագրաւ է որ, միայն մէկ տեսակ կամ մէկ սեռի տակ երթեցող լեզու մը չէ որ կը ներկայանայ մեզ, ռամիկին բերնին մէջ։ Բանի մը տարբեր կանոններու հպատակող և առանձին հրապոյր ու հաճոյք տուող մշակուած ընտանեկան լեզուներ են որ կը խօսուին յարմարութեանն համեմատ՝ սեռի, տեղի ու նիւթի։

Այսպէս, իր մանաւոր անդիր քերականութիւնն ունեցող մեր բնատոհմիկ բարբառն ալ իր ներքին կազմութիւնովը յոյժ կանոնաւոր, մշակուած ու բազմաւեռ պատկերով մըն է որ կը ներկայանայ։

Հետաքրքրական է գիտնալ թէ՝ նախայիս ծանօթ և մեզանէդ այդ լեզուին ո՛ր սեռն առաջ հնարուած է միւսէն, և ո՛րը ո՛րմէ կազապարուած։ Նաեւ ո՛րն է եղած ամէնէն գործնականն իր կազմութեան պարզ ու ընթացիկ հանգամանքովը, ո՛րն առօրեայ գործածութեանը, և ո՛րը պահեստի լեզուն եղած է սովորաբար։

Անդիր ու անյայտ ամբողջութիւնը մեր բանաւոր գրականութեան, մեր հանրային ընտանեկան ու գործնական անցկալին չունենալով վստահելի թէ կեդրոնէ ազբիւր մը կամ յիշատակարան մը ու աձանագիր պատառիկ մը, դժուար է որոշել այս խնդիրը։ Բայց նայելով այդ ծանօթ ու կիրառիկ բարբառին զանազան ճիւղերուն բնական կազմութեանը, և հիմնուելով լեզուներու ասպիճանական զարգացման ու կրելիք պարբերական փոփոխութիւններու օրէնքին վրայ՝ կրնանք ըսել թէ Այլաբանական ձեւը բառի մը, ոճի մը, ասութեան մը՝ եղած է հաւանաբար առաջին ռամկալեզուն՝ դեռակազմ ամէն ժողովուրդներուն։

Այսպէս, մեր մէջ ալ կը չեշտուի այս բնական հաւանականութիւնն երբ նկատի առնենք թէ՝ իրը ընտանեկան բարբառ խօսուած այլաբանութիւնները թուով յոյժ սահմանափակ են։ Այս կէսն ապացոյց կրնայ համարուիլ ըսելու որ այլաբանական լեզուն չատ աւելի հին նկարագիր մը ունի, և իր արդի աղքատ հանգամանքը քնական արգասիքն է իր հնութեանը։ Հինէն դէպի նորն անցումին համընթաց անվերջ ու անսահման ժամանակը կ'երծէ, կը յապաւէ, կ'անդամահատէ իր հետ ապրող ամէն նիւթաւոր ու անիւթ էութիւն։ Ժամանակին ձեռքը, կողոպտիչ է ու կ'ըլլայ ամէն մարդկային ձեռակերտի։ Լեզուն ամէնէ՛ն չատ և չո՛ւտ աղտուողն է ժամանակին, և իր գոյութիւնը չի կրնար պահպանել՝ եթէ չունի ընդարձակ խօսակութեան ամուր ապաւէնը, կամ գրուածը պահպանելու բարոյական ու նիւթական միջոցներ։ Հետեւաբար, ինծի այնպէս կուգայ որ Այլաբանութիւնը եղած է մարդուն առաջին ընտանի բարբառը, և միւս սեռերը հնարուած են աւելի վերջի դարերու մարդկութեան։

Արդէն բնական հաշուով աւելի՛ դիւրին էր մարդուն, իր խօսած բառին այլաբանական իմաստ մը տալ և իրր ընտանեկան լեզուս գործածելը՝ քան մտածել ու գտնել մանաւոր կանոն մը՝ որ գըլխովին նո՛ր լեզու մը երեւան բերէր։

Կրնայինք ըսել թէ, այլաբանութիւնն առա՛ջ՝ աւելի՛ հնութիւն ցուցնող կերպ մը լեզուս եղած է մանաւանդ մարմնային նեանացի խօսակցութիւնը կամ գաղափարայայտնութիւնը։ բայց այս կերպն ա՛ւելի միջազգային ու հանրամարդկային լեզու մըն է, և յոյժ սահմանափակ ու անատակ՝ բացատրելու մտքին նրբութիւնները ու մանրամասն կամքը։

Այլաբանական բարբառը դոյութիւն ու կեանք ունեցած է նաեւ մեր համայնքին մէջ, և ինչպէս ըսինք, բնական հաւանականութեան հաշուով՝ ան եղած է նաեւ առաջին ընտանեկան լեզուն մեր ռամիկին ունեցած գիտութիւններուն մէջ։

Այսպէս անհրաժեշտ պէտքին վրայ հնարուած այդ այլաբանական անդրանիկ Արկոդեբէնէն մեզի հասած են բառական թուով բառեր, որոնց գործածութիւնն ալ ընթացիկ է դեռ արդի սերունդին բերնին մէջ։

Այլաբանութիւն բառն ինքնին կը բացատրէ արդէն այս կերպ բարբառին նկարագիրը։ Բառ մը՝ իր սովորական մերկ իմաստին մէջ չգործածելով՝ խորհրդաւոր տարազի մը մտցնելու օրինակաւոր, առակաւոր ձեւով մը պատչաճապէս ցուցնելու դիտութիւնն է այլաբանութիւնը։ Այս բանին մէջ յայտնելու համար մարդ տէքն ըլլալու է լեզուին։ Ուրեմն ժողովուրդը, որ հնարիչն ու խօսողն է իր լեզուին, և հետեւաբար տիրական ձեռնհասութեամբ իրաւատէր՝ կրցած է յօրինել իր այլաբանութիւնները անվիճելի հմտութեամբ մը։ Անոնք, այդ փոխաբերական բացատրութիւնները կամ այլաբանական բառերը, զուրկ չեն լեզուական ու գրական ստոյգ արժանիքէ և ունին իրենց գոյութեան ու պահպանման անժխտելի իրաւունքը։

Ռամիկն իր միաքը դիմացինէն ծածկաբար իր ընկերին յայտնել ուզած ատեն չըսեր օրինակ, գող, գողնալ ու կ'ըսէ այլաբանօրէն մախաք, մախքել որ կը բացատրուի մատներու միջոցով վերացում, չարչատութիւն։ Փոխանակ ըսելու գողցուիլ, մէջտեղէն վերցուիլ՝ կ'ըսէ հանբարձիլ։ Նեսը տուր ինծի կ'ըսէ փոխանակ ըսելու կանգուրը (արչը) տուր։ Դիւրազգիտ մարդը կ'օրակէ փեսուր ամինաթեմեր, ինքնազդ տարակոյսն այլաբանական իմաստովը։ «Մ'նչ փետրացեր ես», կ'ըսէ դիմացինին փո՛ւճ տեղը գըրգռուելուն ակնարկելով։

Երբ հարկ ըլլայ կորել, վերջացնել խօսք մը փոխանակ ըսելու գոցի՛ վերջաբան դի՛ր կ'ըսէ կօնկի՛։ Դրամ բառին տեղ կը գործածէ կուռ բառը, առնելով դրամին ունեցած անդնդատուական դերը՝ մարդուն հանդէպ։ Կուռը կախ ի՛ կը նչանակէ ապառիկ յանախորդին գնումը, բան այմ գործդ գիտցիր։ Վարպետ, բանեմաց, ուչիմ, անննթարկելի մարդը այլաբանօրէն կ'որակուի տուն բառով. շա՛տ տուն ի՛՝ շատ վարպետորէն է կը նչանակէ։ Փոր բառին տեղ կ'ըսէ մուք մառան, փորին անլուսութիւնն ու մնունդի չտեմարան մը ըլլալուս նանգամանքն այլաբանելով։ Փոխանակ ըսելու չեղեալ հատարհ վերջացած տեսէ՛՝ կ'ըսէ օրինակ. «այդ հաշիւը... գըէ՛ վրաս»։ Աբան կառն է կ'ըսէ մկու մը հասցէին, իբր թէ ըսել ուղէր բախտկին մհկն է։ Կնքահայրը տան մը համար տարին անգամ մը հաղիւ պէտք կ'ըլլայ. այսպէս է նաև ձիւնաթիակը (բաֆրիկ) որ տարուան մէկ որոշ ժամանակ մը միայն վար կ'առնուի իր կանուած տեղէն. ասոր համար բաւական բառը կ'այլաբանեն բաֆրիկ։ Բաւոր-սանահար բառն ալ կ'առնուի խտրութիւն իմաստով. «Առտուբին՝ քաւոր-սանահէր չըլլար» կ'ըսէ ռամիկն առակաբոս, այն քնական պատճառով որ առեւտուրի մէջ խտրութիւն պէտք է թէ՛ խօսելու և թէ խօսուածը հասկնալու համար։ Ինատոմիկ ծածկաբարբառի այս նո՛ր ու քան միջնանքային սեռը կը գործածուի մանաւանդ իբր զբօսանք, իբր ղուարճալի ժամանց և ոչ թէ իբր պէտք մը լրացնող մասնաւոր գործառնութեանց մէջ, չատ կը խաբուէին, որովհետեւ այդ իրաւունքները անտեսական հատատուն զարգացում մը չէին կրնար խոստանալ իրենց երկիրներուն համար։ Բրիտանական երկիրներու մէջ՝ ուր հիմնուած մամսային միութիւն մը ո՛րքան որ ալ նախապէս հրապուրիչ թուի ըլլալ, և նպաստէ իրարմէ սաբերմտանեսական պայմաններու մէջ ապրող գաղթավայրերուն, այս օգտակարութիւնը տեսական չկրնար համարուիլ, և եթէ անկարելին ենթադրելով՝ համարուի իսկ, հարկ պիտի ըլլայ եղրակացնել թէ այդ գաղթավայրերուն հոգւոյն կամ ճարտարուեստային արտադրութիւնները այսուհետեւ ալ պիտի մնան նո՛ւյն ասպիճանին մէջ ուր կը գտնուին այսօր ալ։ Որովհետեւ մամսային միութեան մը ուղղակի մէկ հետեւանքը սա՛ պիտի ըլլայ որ, այդ միութենէն դուրս գտնուող միւս երկիրները՝ ստիպուելով բարձրացնել իրենց ապրացոյցերը թէ՛ Անգլիոյ և թէ իր գաղթավայրերուն արտադրութիւններուն դէմ, այս արտադրութիւններն ալ կանմասւոր վաճառման կամ փոխանակութեան ենթակայ ըլլալ կարենալու համար, պէտք է պահեն իրենց ճաշակը և տեսակը, ինչ որ անկարելի է։ Այսինքն այդպիսի մաքսային միութիւն մը պիտի արմատրէ որ, օրինակի համար, Բանասար միշտ իր արմտիքի արտադրութիւնը զարգացնէ, և այդ արտադրութեան քանակն ալ վեր ի վերոյ անվախտ պահէ, քանի որ աւելին, այսինքն որոշուած չափէն աւելին չպիտի կրնայ արտածուիլ օտար երկիրներ, և կամ չատ դժուարաւ պիտի կրնայ արտածուիլ, այդ երկիրներուն աւելի բարձր ապրացոյցերուն պատճառաւ։ Այս անսպասելի զան, երկրորդ և նոյնքան ծանրակչիռ հանգամանք ունեցող անպատեհութիւն մըն ալ կայ. արդարեւ ինչ պիտի ըլլան բո՛ւն անգլիական գործարաններուն արտադրած բամբակեղենները կամ բրդեղէնները, եթէ, օրինակի համար, Հնդկաստանի և Աւստրալիոյ գործարաններն ալ սկսին միեւնոյն քանակութեամբ ապրանք արտադրել։ Այս պարագային թէ՛ Անգլիա և թէ յիշեալ գաղթավայրերը միանգամայն արտածման հրապարակներ փնտռելու հարկին մէջ չը՞ պիտի գտնուին արդեօք, քանի որ յայտնի է թէ իրենց փոխադարձաբար արտադրած ապրանքներուն պէտք չպիտի ունենան այլեւս։ Եւ այս առթիւ, արդեօք Մեծն Բրիտանիա պիտի կրնա՞յ սահմանափակել Աւստրալիոյ արտադրութիւնները, և ստիպել Աւստրալիացիները՝ այս կամ այն ապրանքը, այս կամ այն քանակութեամբ արտադրելու։ Բայց ինչպէս զիչ մը առաջ ըսինք, մահայիկ միութեան մը անխուսափելի մէկ հետեւանքն ալ այդ ստիպումը պիտի ըլլար, այսինքն գաղթավայրերուն ճարտարարուեստային բարգաւառումին կասեցումը։ Հետեւաբար, Պէրմինգհամի դահլիճին որոշումը չա՛տ քանաւոր է, և Պ. Աջբերթին յայտարարութիւններն ալ զօրաւոր հետատեսութեան մը վրայ հիմնուած են, և նպաստաւոր նո՛ւյն իսկ Մեծն Բրիտանիոյ անտեսական և քաղաքական չահերուն տեսակէտով։

Ուրեմն միջազգային վաճառականութիւնը ինչպէս նաեւ բոլոր հրապարակները պայքարի հետաքրքրական տեսարան մը կ'ընծայէք ձեր տան, աղչկան ու կրած անունին որ նախատինք մը կը համարէք, երբ ձեզ դոհ տեսնել կ'ենթադրեմ մեզ չհանգրդռող յաղթանակի մը համար։

Կոմսուհին լուռ մնաց։

— Դէթ, սիրելիս չեմ յուսար որ ծայրայեղութեան մղէք ձեր բաղդին և ամէնէն տարբական պարտականութիւններուն նըկատմամբ ունեցած հակառակութիւնը, բաւ կոմսը աւելի բիրտ չհնչող մը։ Դեսպանուհի էք, և իբր այն՝ ինծի պէս պաշտօն մը ունիք։ կարծեմ թէ պատչաճ արժանապատուութեամբ մը պիտի կատարէք զայն, մանաւանդ հոգ տանելով որ Պէրանժէրի համար պատրաստած ապագաս չվառնդուի։

Սօլանժ սարսռաց։ Այդ ամբանական լուծը ծանր կը հնչէր իր վրայ։ Բայց ինչպէս ընդվզէր անոր դէմ։ Իրաւունքն ու տրամաբանութիւնը այդ մարդուն կողմն էին, որուն ոճրագործ մը ըլլալը գիտէր։

Կոմսը, այդ լռին համակերպութեան առջեւ սկսաւ աւելի տնքալ, թէև չէր կրնար կռահել անոր թագուն պատճառները։

Մ՛ն, ո՛րքան խստօրէն պատժած էր յանցաւոր կինը։ Հեղնական ծիծաղ մը զարնց կոմսը, երբ կուրծք կուտար սա պարբերութեամբ.

— Ատուած իմ, այդքա՜ն քիչ կարեւորութիւն կ'ընծայէք ձեր տան, աղչկան ու կրած անունին որ նախատինք մը կը համարէք, երբ ձեզ դոհ տեսնել կ'ենթադրեմ մեզ չհանգրդռող յաղթանակի մը համար։

— Իրաւունք ալ ունիմ, ձեր վրայ ունեցած վստահութիւնս խախտելու համար, չեմ կրնար կասկածի ենթարկել ձեր աղչկան նկատմամբ ունեցած սէրերնիդ։ Մայրական գուցոր սիրտ մը ըլլալու է այն որ կը դաղրի տրոփելէ թատրոնի մէջ, ռոմանտեան թատերաբեմի վրայ Սամսոն կը խանդաղատի փոքր տղու մը առջեւ, մինչ պատրաստ էր չատերու մահուան պատճառ ըլլալ։

Սէ չափը անցած էր։ Տարաբախտ կինը խելագարութեան մատնուելուս։

— Իմ փոքր մա՜նչս, գոչեց Սօլանժ... իմ փոքր մա՜նչս... Աստուծոյ սիրոյն համար գթացէ՛ք...

Ամուսինն վրայ նետուեցաւ, ձեռքերը միացուցած, աչքերը բացած, և իր տըժգոյն դէմքը սարսռուն՝ անիմաստ ազերսանքի մը մէջ։

— Լսեցէ՛ք... Կը զառանցէ՛ք մի՛թէ, ըսաւ կոմսը, մէկդի հրելով մանկամարդ կինը։

— Մարթամ, վրէժխնդրութենէ կը հրաժարիմ։ Բայց ինծի վերադարձուցէք զաւակս, յարեց կոմսուհին հռնդալից ձայնով։

— Թո՛ւռտական, պիտի՛ լռես, գոռաց կոմսը խուլ ձայնով, իր կնոջ մերկ ու փափուկ թեւը սեղմելով, որ մարգրիտներով զարդ ժանեակներով յարդարուած ուսնոցին տակէն ի յայտ կուգար։

— Ո՛չ, ո՛չ, ես չեմ ուզեր զաւակս, ես չեմ ուզեր զաւակս, ես չեմ ուզեր զաւակս։

Ա.

ԿԱՆԱՅԻ ԵՐԻՒՈՒ ՍՐՏԵՐ

Օգերայի ներկայացման իրիկունը, էքզիւանսի կոմսն ու կոմսուհին կառքով դարձան իրենց քնակարանը։

Սօլանժ, հաղիւ սթափած իր նուաղումէն, կառքին անկիւնը կրթնցուցած էր իր սիրուն ու ընկճուած գլուխը։ Իր մազերուն վրայ գրուած ակնացոյնքը չղթեր կ'արձակէր մութին մէջ։

Կոմսը իր կնոջ վրայ այնքան ճնչող նայուածք մը ձգեց որ Սօլանժ սարսռաց յանկարծ և արտեւանունքները վար առաւ։

— Աւելի՛ աղէկ էք հիմա, հարցուց կոմսը։

— Բոլորովին աղէկ կը զգամ ինքզինքս, ըսաւ կոմսուհին, անլուր ճիգ մը ընելով։

— Անհնարին ըլլալու տունը գտաք, չիտակը, յարեց կոմսը չնորհալից չեչտով մը։ Բաղդը կը ժպտի մեզի, Սօլանժ։

Կոմսուհին չպատասխանեց։

— Իչխանուհին խօսքը լսեցի՞ք։ Հռոմի դեսպան ոնուանուած եմ։

— Կը չնորհաւորեմ ձեզ, ըսաւ մանկամարդ կինը չոր չեչտով մը։

— Ես ալ ձեզ կը չնորհաւորեմ, սիրելի դեսպանուհի։

— Չիս կը չնորհաւորէ՛ք մի, կրկնեց Սօլանժ անբացատրելի չեչտով մը։

— Ուրե՞մն...

— Շնորհակալ եմ որ տղան Ընկեցիկ Մանուկներու ապաստարանը դնելու առաջարկ մը չես ըներ։

— Այդ բանին վրայ խորհեցայ, ըսաւ ձուլիա խուլ ձայնով։ Բայց մտքիս առած չեմ եկած այս դեղադէմ ու բարեկազմ տղան, որ արդէն իսկ դրաւած է մեր սիրտը...

— Չկրցի՞ր այդ գաղափարն ընդունիլ...

— Ո՛չ։

— Բայց իմ...

Իրարու դիմել խնկան։

Հէդ պահու աղջիկներ, որոնք անչուք զգեստներ հագած էին։ կանացի չնորհ ալ չունէին կարծես այդ նիհար մարմինները երկու քոյրերուն, որոնց տարիքը լեցած էր ու ապրուստը ապահովուած ըլլալէ հեռու կը գտնուէր։

Իրար ողջագուրեցին ձուլիա ու Յանի, փոխադարձաբար երախատպարտութիւն զգալով իրարու հանդէպ՝ իրենց աղուհ ընթացքին համար։ Իրարու չնորհակալ կ'ըլլային, որովհետեւ երջանիկ էին ատնանք։

— Եկո՛ւր մեր տղան տես, ըսաւ Յանի։

Ու մօտակայ սենեակը տարաւ քոյրը, ուր անկողնին վրայ կը հանգչէր սպանեալին զաւակը, անդիտակից ու ժպտուն։

Ե.

ԿԱՆԱՅԻ ԵՐԻՒՈՒ ՍՐՏԵՐ

— Իրա՞ւ որ ալ ընէք, ձեր վրայ ունեցած վստահութիւնս խախտելու համար, չեմ կրնար կասկածի ենթարկել ձեր աղչկան նկատմամբ ունեցած սէրերնիդ։ Մայրական գուցոր սիրտ մը ըլլալու է այն որ կը դաղրի տրոփելէ թատրոնի մէջ, ռոմանտեան թատերաբեմի վրայ Սամսոն կը խանդաղատի փոքր տղու մը առջեւ, մինչ պատրաստ էր չատերու մահուան պատճառ ըլլալ։

Սէ չափը անցած էր։ Տարաբախտ կինը խելագարութեան մատնուելուս։

— Իմ փոքր մա՜նչս, գոչեց Սօլանժ... իմ փոքր մա՜նչս... Աստուծոյ սիրոյն համար գթացէ՛ք...

Ամուսինն վրայ նետուեցաւ, ձեռքերը միացուցած, աչքերը բացած, և իր տըժգոյն դէմքը սարսռուն՝ անիմաստ ազերսանքի մը մէջ։

— Լսեցէ՛ք... Կը զառանցէ՛ք մի՛թէ, ըսաւ կոմսը, մէկդի հրելով մանկամարդ կինը։

— Մարթամ, վրէժխնդրութենէ կը հրաժարիմ։ Բայց ինծի վերադարձուցէք զաւակս, յարեց կոմսուհին հռնդալից ձայնով։

— Թո՛ւռտական, պիտի՛ լռես, գոռաց կոմսը խուլ ձայնով, իր կնոջ մերկ ու փափուկ թեւը սեղմելով, որ մարգրիտներով զարդ ժանեակներով յարդարուած ուսնոցին տակէն ի յայտ կուգար։

— Ռու՛ստրակդ պիտի ըլլամ, Մարթամ, և պիտի համբուրեմ հարուածող ձեռքը...

Սօլանժ կը գալարուէր այդ մեղապարտ ձեռքին սեղմումին տակ և հեծկլտուքներէն կը ցնցուէր։ Ադամանդները կը սարսռային իր ուլերը, փայլուն և վէտվէտ մազերուն մէջ։

Մարթամ ուսերէն բռնեց կինը, դէպի ետ նետուց ու բարձերուն վրայ դամեց զանի։

— Թշուառական կին, զի՞ս ալ քեզի պէս խենթեցնել կ'ուզես... Չեմ գիտեր թէ ի՞նչ բանի վրայ կը խօսիս։ Չեմ ուզեր դիտնալ։ Սէ կը բաւէ... եթէ երբեք համարձակիս կրկնել այդպիսի խօսք մը, աղչկանց առջեւ պիտի անպատուեմ քեզ, իբր անարժան կին մը արատաբեկով ընտանեկան չարկէն։

Սօլանժ այդ առնական դէմքին վրայ տեսաւ կատաղութեան ամէնէն սոսկալի արտայայտութիւնը։ Ակնթարթի մը մէջ հասկցաւ թէ յիմարական գործ մըն էր ըրածը։ Ցուսալի չէր որ Մարթամ, եթէ երբեք առեւանգած իսկ ըլլար էթիէնը, այն ատեիճան խանդաղատեր որ զանի վերադարձնելու յօժարէր։ Իսկ եթէ ամուսինը տեղեակ չէր էթիէնի գոյութեան, ինչ մեծ անխոհեմութիւն գործած էր անոր վրայ խօսելով։

(Շարունակելի)

"ԱՐԵՒԵԼՔ"Ի ԹՈՐԹՈՆԸ —32—

ՅԱՆԻԷԼ ԼԸԶԻԻԷՕՐ

ԿՆՈՋ ՄԸ ԿԵԱՆՔԸ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՄԱՍ

ԶԱՒԱԿԸ

Ա.

ՓՈՔՐԻԿՆ ԷԹԻԷՆ

— Ուրիշ ի՞նչ լուծում կը տեսնես, Ճուլիա, հարցուց վարժուհին հանդարտօրէն։

— Մէկէ աւելի լուծումներ կան։

— Ծիչէ որ այս տղուն ինքնութիւնը և ոչ մէկուն պէտք չէ յայտնենք։

— Բայց իր ամնաո՞ւն։ Մի՛թէ անոր քովէն չառի՞ր տղան...

— Սամսոնին տունը չգայի։ Եթէ այդ կինը փնտռելու եւլէի՝ ամբողջ գիւղը իրար պիտի անցնէր։ Մնաց որ, Բիէր իր տղան ամապարտօնօք քալեց առաւ այդ վայրէն։ Բայց մտքիս առջեւ եկաւ այս գեղադէմ ու բարեկազմ տղան, որ արդէն իսկ գրաւած է մեր սիրտը...

Ճուլիա լուռ մնաց, աչքերը խոնարհեցուց ու վեր առաւ, ըսելով.

—Ուրե՞մն...

—Շնորհակալ եմ որ տղան Ընկեցիկ Մանուկներու ապաստարանը դնելու առաջարկ մը չես ըներ։

—Այդ բանին վրայ խորհեցայ, ըսաւ Ճուլիա խուլ ձայնով։ Բայց մտքիս առած չեմ եկած այս դեղադէմ ու բարեկազմ տղան, որ արդէն իսկ դրաւած է մեր սիրտը...

—Չկրցի՞ր այդ գաղափարն ընդունիլ...

—Ոչ։

—Բայց իմ...

Իրարու դիմել խնկան։

Հէդ պահու աղջիկներ, որոնք անչուք զգեստներ հագած էին։ կանացի չնորհ ալ չունէին կարծես այդ նիհար մարմինները երկու քոյրերուն, որոնց տարիքը լեցած էր ու ապրուստը ապահովուած ըլլալէ հեռու կը գտնուէր։

Իրար ողջագուրեցին Ճուլիա ու Յանի, փոխադարձաբար երախատպարտութիւն զգալով իրարու հանդէպ՝ իրենց աղուհ ընթացքին համար։ Իրարու չնորհակալ կ'ըլլային, որովհետեւ երջանիկ էին ատնանք։

—Եկո՛ւր մեր տղան տես, ըսաւ Յանի։

Ու մօտակայ սենեակը տարաւ քոյրը, ուր անկողնին վրայ կը հանգչէր սպանեալին զաւակը, անդիտակից ու ժպտուն։

Ե.

ԿԱՆԱՅԻ ԵՐԻՒՈՒ ՍՐՏԵՐ

Օգերայի ներկայացման իրիկունը, էքզիւանսի կոմսն ու կոմսուհին կառքով դարձան իրենց քնակարանը։

Սօլանժ, հաղիւ սթափած իր նուաղումէն, կառքին անկիւնը կրթնցուցած էր իր սիրուն ու ընկճուած գլուխը։ Իր մազերուն վրայ գրուած ակնացոյնքը չղթեր կ'արձակէր մութին մէջ։

Կոմսը իր կնոջ վրայ այնքան ճնչող նայուածք մը ձգեց որ Սօլանժ սարսռաց յանկարծ և արտեւանունքները վար առաւ։

— Աւելի՛ աղէկ էք հիմա, հարցուց կոմսը։

— Բոլորովին աղէկ կը զգամ ինքզինքս, ըսաւ կոմսուհին, անլուր ճիգ մը ընելով։

— Անհնարին ըլլալու տունը գտաք, չիտակը, յարեց կոմսը չնորհալից չեչտով մը։ Բաղդը կը ժպտի մեզի, Սօլանժ։

Կոմսուհին չպատասխանեց։

— Իչխանուհին խօսքը լսեցի՞ք։ Հռոմի դեսպան ոնուանուած եմ։

— Կը չնորհաւորեմ ձեզ, ըսաւ մանկամարդ կինը չոր չեչտով մը։

— Ես ալ ձեզ կը չնորհաւորեմ, սիրելի դեսպանուհի։

— Չիս կը չնորհաւորէ՛ք մի, կրկնեց Սօլանժ անբացատրելի չեչտով մը։

— Ուրե՞մն...

— Շնորհակալ եմ որ տղան Ընկեցիկ Մանուկներու ապաստարանը դնելու առաջարկ մը չես ըներ։

— Այդ բանին վրայ խորհեցայ, ըսաւ ձուլիա խուլ ձայնով։ Բայց մտքիս առած չեմ եկած այս դեղադէմ ու բարեկազմ տղան, որ արդէն իսկ դրաւած է մեր սիրտը...

— Չկրցի՞ր այդ գաղափարն ընդունիլ...

— Ոչ։

— Բայց իմ...

Իրարու դիմել խնկան։

Հէդ պահու աղջիկներ, որոնք անչուք զգեստներ հագած էին։ կանացի չնորհ ալ չունէին կարծես այդ նիհար մարմինները երկու քոյրերուն, որոնց տարիքը լեցած էր ու ապրուստը ապահովուած ըլլալէ հեռու կը գտնուէր։

Իրար ողջագուրեցին Ճուլիա ու Յանի, փոխադարձաբար երախատպարտութիւն զգալով իրարու հանդէպ՝ իրենց աղուհ ընթացքին համար։ Իրարու չնորհակալ կ'ըլլային, որովհետեւ երջանիկ էին ատնանք։

—Եկո՛ւր մեր տղան տես, ըսաւ Յանի։

Ու մօտակայ սենեակը տարաւ քոյրը, ուր անկողնին վրայ կը հանգչէր սպանեալին զաւակը, անդիտակից ու ժպտուն։

Ե.

ԿԱՆԱՅԻ ԵՐԻՒՈՒ ՍՐՏԵՐ

Օգերայի ներկայացման իրիկունը, էքզիւանսի կոմսն ու կոմսուհին կառքով դարձան իրենց քնակարանը։

Սօլանժ, հաղիւ սթափած իր նուաղումէն, կառքին անկիւնը կրթնցուցած էր իր սիրուն ու ընկճուած գլուխը։ Իր մազերուն վրայ գրուած ակնացոյնքը չղթեր կ'արձակէր մութին մէջ։

Կոմսը իր կնոջ վրայ այնքան ճնչող նայուածք մը ձգեց որ Սօլանժ սարսռաց յանկարծ և արտեւանունքները վար առաւ։

— Աւելի՛ աղէկ էք հիմա, հարցուց կոմսը։

— Բոլորովին աղէկ կը զգամ ինքզինքս, ըսաւ կոմսուհին, անլուր ճիգ մը ընելով։

— Անհնարին ըլլալու տունը գտաք, չիտակը, յարեց կոմսը չնորհալից չեչտով մը։ Բաղդը կը ժպտի մեզի, Սօլանժ։

Կոմսուհին չպատասխանեց։

— Իչխանուհին խօսքը լսեցի՞ք։ Հռոմի դեսպան ոնուանուած եմ։

— Կը չնորհաւորեմ ձեզ, ըսաւ մանկամարդ կինը չոր չեչտով մը։

— Ես ալ ձեզ կը չնորհաւորեմ, սիրելի դեսպանուհի։

— Չիս կը չնորհաւորէ՛ք մի, կրկնեց Սօլանժ անբացատրելի չեչտով մը։

ՂՈՒՀԱՑՈՂԻՆ

ՊՈՂՈՍՔ

ՅԱՎԱԳՈՒԹԻՒՆ ՆԱԽԱԳԱՀԻ

ԳՐԱՒՈՒՄՆԵՐՈՎ

ԳԱՐԱՊԵՏ Ս. Ա.

Եթէ մարդ տանջուելու համար պէտք չունենայ ոտքերուն վրայ կանգնելու, ուրեմն ան կրնայ ամբողջ օրը պառկած մնալ։ Ես ալ այդպէս կ՚ընեմ։ Ես ալ կ՚ուզեմ պառկած մնալ։ Ես ալ կ՚ուզեմ ոտքերուս վրայ կանգնելու պէտք չունենալ։ Ես ալ կ՚ուզեմ տանջուելու համար պէտք չունենալ ոտքերուս վրայ կանգնելու։ Ես ալ կ՚ուզեմ ամբողջ օրը պառկած մն

PURGEN

ԲԱՐԳԵՆ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ՕՐԱԹԵՐԹ

ԵԼՆԱԼ ԱՄՍ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ԱՇԽԱՐՀԻ ՎՐԱ

Հիմնադիր խմբագիր-հրատարակիչ Տ. Վահան Թէքէեան

Տարի 4-րդ — Թիւ 328 — Ուրբաթ, 25 Նոյեմբեր 1907 — 24/7 Հոկտեմբեր 1907

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՐՑԸ ԵՒ ՄԵՐ ԿՈՂՄՆՈՐՈՇՈՒՄԸ

Հիմնական խնդիրն է՝ ինչպէս ազգովին մեր ուժերը կեդրոնացնել մեր ազգային ինքնապաշտպանութեան վրայ, որ ամէն կողմից մեզ սպառնացող վտանգներին դիմադրելու կարողութիւն ստանանք։ Ինչպէս ամէն ազգ, որ ուզում է ապրել, մենք էլ պարտաւոր ենք մեր ազգային ուժերը կեդրոնացնել մեր ազգային ինքնապաշտպանութեան վրայ

"ԼԻՒՔՍ" ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆԸ

ԱՆԱՆՈՒՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

ՍԹՈՒՔՀՈԼՄ.-ՇՈՒԷՏ

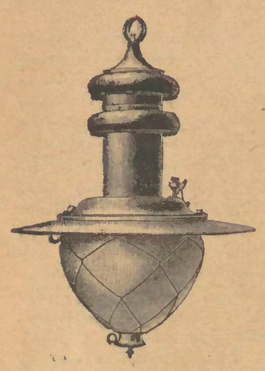

ԹԷՈՏՈՐ ՌԷՖՐԷՆ, ՄԻԱԿ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՑԻՉ ԹՈՒՐՔԻՈՅ ՀԱՄԱՐ

ԿԵԴՐՈՆԱՏԵՂԻ ՂԱԼԱԹԻԱ, ԻՆԱՑԷՔ ԽԱՆ, ԹԻՒ 52

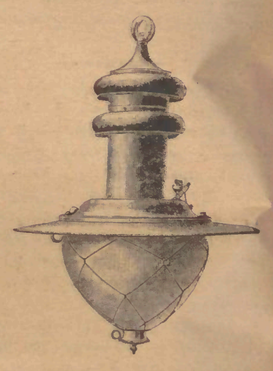

ԼԻՒՔՍԻ ԼՈՅՍԸ

ԱՌԱՋ ԿՈՒԳԱՅ ՊԱՐՋ ՓԱՐԻԶԻ ՍԱՍՏԻԿ ԱՅՐՈՒՄՈՎ

ՇՈՒԷՏԱԿԱՆ ԳԻՒՏ, ՅԱՋՈՂՈՒԹԵԱՄԲ ՊԱՏԱԿՈՒԱԾ

ԱՐԴԻ ԼՈՒՍԱՒՈՐՈՒԹԵԱՆ ՏԵՍԱԿՆԵՐՈՒՆ ՄԷՋ ԱՄԷՆԷՆ ՁՕՐԱՒՈՐ ՈՒ ԽՆԱՅՈՂԱԿԱՆՆ Է

ԱՌԱՒԵԼՈՒԹԻՒՆՆԵՐՆ ԵՆ

Ցարաւեւ լոյս, աննոս եւ անծուխ բոճկումի վտանգէն զերծ, ճոստատուն ջինուածք, շատ սպարզ կազմուած, դիւրաւ եւ իմիճաւարժ կերպով գործածելի, մղուելի եւ կանոնաւորումի պէտք չկայ, ձայն չի հաներ եւ օդիացուցիչին մէջ ասեղ չունի:

«ԼԻՒՔՍ» լամբարը աննուն յատկութիւնն զատ է իր հանճարեղ ջինուածքին շնորհիւ, որ լամբարին անթերի գործածութիւնը կ'ապահովէ: Կատարեալ գոհացում կուտայ, երկար տեւեն իվեր փրնտրուած հարցի մը լուծումը ընձայելով: «ԼԻՒՔՍ» լամբար մը վառելը անցամ մը տեսնելէ եւ անոր խոհս պարզ գործածութեան ծանօթանալէ յետոյ, մարդ իսկոյն պիտի ըմբռնէ անոր առաւելութիւնները միւս լուսաւորութեանց հետ բաղդատմամբ, ալ եւս չուզելով ուրիշ դրութեամբ լուսաւորութիւն կատարել:

700 մոմի ուժ ունեցող «ԼԻՒՔՍ» լամբար մը ժամը 10 փարայի բարիւղ կը սպառէ եւ գրեթէ Աւուրի 10 կտուցի տեղ կը բռնէ:

Այսպէս, իր ընծայած մեծ խնայողութեան շնորհիւ, «ԼԻՒՔՍ» լամբարը ինչ տեսնի մէջ կը հաւէ իր գինը:

Լիւս լոյսը մասնաւորապէս կը պատշաճի փողոցներու, պարտէզներու, տնճարաններու, զարեջրատանց, օթէլներու, դպրոցներու, տուներու, թատրոններու, գործարաններու, երկաթուղիներու, եւայլն, եւայլն:

ԼԻԱՆ-ՆԷՐՕՆ

ԱԴԱՄԱՆԴՆԵՐՈՒ ԱՇԽԱՐՀԻՆ ՄԷՋ

ԶՈՐՐՈՐԴ ՄԱՍ

ԴԷՊԻ ԵՐՋԱՆԿՈՒԹԻՒՆ

ԳԼՈՒԽ ԵՐԿՐՈՐԴ

ՆՈՐ ՍԷՐ ՄԸ

Մելամաղձիկ ձայներ կը բարձրանային դաղջ ու հանդարտիկ գիշերուան մէջ:

—Գիւղին զանգակը կը լսէք, ըսաւ նորահարսը աղջիկը: Ժամանակը ուրքան չուտ կը սահի, երբ մարդ երջանիկ զգայ ինքզինքը: Ջմռնանք որ մինակ չենք ալխարհի վրայ. մայրս կը սպասէ մեզի: Մտերմական խօսքերը վաղուան ձգենք, սիրեցեալ բարեկամս: Հապա ատեն կայ միակ բառ մը ըսելու, որ դժուարաւ կ'երեւէ ձեր չբծուն քներէն... կը գուշակէ՞ք թէ ինչ բառ է ատիկա:

Արլէթ կը ժպտէր՝ Բիէրը դիտելով լուսնի կաթնաթոյր չողերուն տակ:

Բիէր, ուրախութենէ արբչիւռ, իր սրտին վրայ սեղմեց Արլէթը, քանիցս մըրմնջելով «կը սիրեմ ձեզ», և անոր ճակտին վրայ դրոշմելով իր առաջին համբոյրները:

ԳԼՈՒԽ ԵՐԲՈՐԴ

ՓՈՓՈՐԻԿ ՀԱՆԴԱՐՏ ԵՐԿՆԴԻ ՎՐԱՑ

Պ. Հէրպլէօ, իր հաւատարիմ թաղականին ընկերակցութեամբ, քիչ մը ուշ հասած էր յաջորդ օրը: Վերջալոյսի չողերը կը սարսռուէին, երբ Բալիպ ծանոյց սուղհօրներու մերձեցումը:

Տիկին Հէրպլէօ, Արլէթ և Բիէր մեծ ուրախութիւն զգացին: Առաջին փոխհրամանները անցնելէ յետոյ սեղան նստան: Պ. Հէրպլէօ մանրամասնօրէն պատմեց իրենց ուղեւորութիւնը, դրուատելով կառավարչին ազնուութիւնը, որ այնքան բարեացակամ գտնուած էր իրեն հանդէպ: Պ. Հէրպլէօ յարեց.

—Տեսայ որ այդ կորովի մարդուն այնքան լեցուեցան անծանօթ կնոջ մը կողմէ իրեն ուղղուած նամակի մը ընթերցումէն յետոյ, որ ինծի անծանօթ մարդոց դրժբախտութեան վրայ կը խօսէր: Ես ալ քիչ մնաց պիտի լայի այդ սրտառուչ նամակը կարդալէս յետոյ: Կառավարիչը ինծ ծանօթացուց նամակին բովանդակութեան, որպէս զի իրեն օգնեմ՝ փնտռուած անձը գտնելու համար: Սիրայօժար պիտի զբաղիմ այդ խնդրով. արդէն իսկ տառապած մէկը կը կարեկցի տառապողներու վրայ:

—Հայր, հետաքրքրութիւն կը պատճառես ինծի, յայտարարեց Արլէթ: Ինչ կը խնդրէ այդ անծանօթուհին:

—Այո՛, զաւակս: Ամուսինին եղբայրը կը փնտռէ, որ Մատակասքար եկած ու քնաւ նամակ չէ գրած իր եղբօրը: Սոսկալի դժբախտութիւններու մատնուած այդ հէգ կինը օգնութեան կոչ մը կ'ուղղէ և թանկագին աջակցութիւնմը կը սպասէ կորսուած եղբօրմէն:

—Ինչ տեսակ դժբախտութիւններ են ատոնք, հարցուց Բիէր, որուն սիրտը սեղմուեցաւ նախազգացումի մը ազդեցութեան ներքեւ: Նամակագիր կինը բան մը կը յայտնէ այդ մասին:

—Սպանութիւն մը գործուեր է իր ընտանեկան յարկին մէջ, յանձին բարեկամի մը, պատասխանեց Պ. Հէրպլէօ... Ամուսինը իրր ոճրագործ ամբաստանուելով ցկեանս բանտարկութեան դատապարտեր է: Հէգ կինը անմեղ կը հռչակէ իր ամուսինը այնպիսի պերճախօս չեշտով մը որ ներմուծէս յուզեց զիս:

Բիէր լայն չունչ մը առաւ: Իր վախերը փարատեցան: Ինչպէս կարելի էր ենթադրել որ Ռօմէն իրր յանցաւոր դատապարտուած ըլլար:

Մինչ Բիէր սկսած էր ժպտիլ, Արլէթ հարցուց.

—Հեգ կինը զաւակ չունի՞ մինչ:

—Այո՛, պզտիկ աղջիկ մը:

—Հէգ մանուկը կէս մը որբ մնացեր է: Հիմա կը հասկնամ թէ ինչո՞ւ այդքան կը կարեկցիս այդ կնոջ, հայր իմ: Ապահովաբար Արլէթը միտք կը բերես:

—Կինս ա՛լ աւելի իրաւունք պիտի տայ իմ համակրութեանս, երբ այդ մանկամարդ կնոջ անունը յայտնեմ:

Ծեսոյ կնոջ կողմը դառնալով, Պ. Հէրպլէօ ըսաւ.

—Լէնօ՛ր կը կոչուի այդ անծանօթուհին:

Բիէր վեր ցատկեց ընդոստ: Շրթունքները, ժպտուած, չկրցին բառ մը արտաբերել: Ի վերջոյ հարցուց.

—Լէնօ՛ր կը կոչուի՞ կ'աղաչեմ, ընտանեկան անունը ինչ է:

—Տը Սէրիսոլ, պատասխանեց Պ. Հէրպլէօ:

Խոպոտ ձիչ մը թռաւ Բիէրի բերդէն:

—Սխա՛լ ըլլալու է, սխա՛լ ըլլալու է: Օ՛հ, կ'երազեմ, այնպէս չէ՞:

—Բարեկամս, ինչ կայ հարցուց Արլէթ աչխուժով:

—Օ՛հ, սիրելի Տօրէնվալս, մրմնջեց Հէրպլէօ ապշահար:

—Տօրէնվալ չեմ կոչուիր: Թշուառական ու վատ մըն եմ ես, քանի որ չատախօսելու համար բաժնուեցայ Ռօմէնէն: Օ՛հ, մայր իմ, դուն որ ինծի յանձնեցիր զաւակդ, անիծէ՛ զիս... Արժանի եմ ատոր... Ռօմէն թիապարտութեան դատապարտուած ըլլայ... ինչո՞ւ քովը չգըտնուէի՝ զինքը պաշտպանելու համար... Ան կը չարչարուէր, մինչ ես երջանիկ էի հոս. օ՛հ, ո՛րքան թշուառական ու վատ եմ եղեր:

Բիէր տենդոտ լեզուանիութեամբ մը կը խօսէր, բառնացքի հարուածներ իջեցնելով գլխուն:

Տիկին Հէրպլէօ և Արլէթ բռնեցին անոր ձեռքերը, որպէս զի ինքզինքը չվիրաւորէ:

—Հեգ բարեկա՛մ, ինչ ունիք:

—Ես այն գէշ եղբայրն եմ որ ինքզինքը կը ծանկէ, երբ իրեն պէտք ունի եղբայրը, պատասխանեց Բիէր դժուարաչունչ: Ջեղի կը վերադարձնեմ այն համակրութիւնն ու համբոյրը զորս յափշտակած եմ: Բիէր ալ Սէրիսոլ կը կոչուի:

Պ. Հէրպլէօ, յուղումէն ալլալած, գոչեց.

—Թշուա՛ռ, ինչ կ'ըսէք, միթէ կարելի՞ բան է... Դուք թիապարտի մը եղբա՞յրը: Եւ ես բրտութեամբ ձեզի կ'իմացնեմ այդ լուրը:

—Սէրիսոլի գղեակին մէջ մարդ մը սպաննուած է, այնպէս չէ՞: կրնա՞ք անունը յայտնել:

—Սկէքսաներ Նարժաք:

—Ռօմէնի լաւագոյն բարեկամն էր. ինչպէս կ'ըլլայ որ եղբօրս վրայ կը ծանրացնէն անոր սպանութիւնը: Ինչու սպաներ զանի:

Բրքիչ մը արձակեց Բիէր:

—Բայց Ռօմէնի պէս ուղղամիտ մարդ մը չի կրնար մարդասպան ու զող ըլլալ: Ոճրի մէջ ալ ատմոհաններ կան. մինչ Ռօմէնի կը վերագրուին թէ ատոնք մեկենց մաղցած է: Ու մարդիկ գըտնուած են որ հաւատ ընծայած են մեղապարտութեանը եղբօրս, որուն կօչիկներուն կապերը քակելու արժանի չեն, ո՛րքան ալ մաքուր ըլլայ իրենց խիղճը: Ա՛հ, կոյերու ու տխմարներ...

—Բարկացա՛ս, պրուտիւն ունեցէք, ըսաւ Արլէթ, միչտ Բիէրի ձեռքը բըռնած:

(Շարունակելի)

Աբեղեաքէր ՋԱՐԵՀ ՆՈՒՍՈՒՖԵԱՆ